

Священні сонети. 19-й сонет "Щоб мучить мене..."

Щоб мучить мене, крайнощі у всім
Зійшлися; я — клубок із протиріч;
В душі моїй зустрілись день і ніч;
Веселий щойно — враз стаю сумним.
Впадаю в гріх й розкаююсь у нім.
Любов клянущу й хвалу їй шлю навстріч;
Вогонь я й лід, жену й тікаю пріч;
Німиї в мольбі, великий у малім.
Я зневажав ще вчора небеса —
Молюсь сьогодні й Богові лещу,
А завтра вже від страху затремчу —
Й набожність потім знов моя згаса.
Коли тремтів від страху я — ті дні
Спасіння, може, принесуть мені.

(Переклад Віктора Марача)